

PITKÄNPERJANTAIN AAMUPALVELUS

Tässä dokumentissa seurataan Pyhän Henrikin katedraalissa käytössä olevaa pitkänperjantain tenebraeta, joka joiltakin osin on säilyttänyt osia ja käytäntöjä vanhemmasta liturgisesta traditiosta.

INVITATORIUM – RUKOUSKUTSU

Johdatus päivän hetkipalvelukseen

ALKURUKOUS

Esilukija: Herra, avaa minun huuleni.

Kaikki: Niin suuni julistaa sinun kunniaasi.

KEHOTUSPSALMI

Antifoni: Kristus, Jumalan Poika, on lunastanut meidät verellään;
tulkaa, palvokaamme.

Psalmi 67

Ylistäkööt kaikki kansat Herraa

Tietäkää siis: Jumala on lähettänyt pelastussanomansa pakanakansoille. (Apt. 28:28)

(Antifoni lausutaan ja toistetaan)

Jumala olkoon meille armollinen ja siunatkoon meitä,
hän kirkastakoon meille kasvonsa.

Silloin koko maa oppii tuntemaan sinun tiesi, Jumala,
ja kaikki kansat saavat tietää, että sinä autat. *(Antifoni toistetaan)*

Ylistäkööt kansat sinua, Jumala, ylistäkööt sinua kaikki kansat.
Kansat iloitkoot ja riemuitkoot, sillä sinä jaat niille oikeutta,
sinä johdatat kansakuntia maan päällä. *(Antifoni toistetaan)*

Ylistäkööt kansat sinua, Jumala, ylistäkööt sinua kaikki kansat.
Maa on antanut satonsa. Jumala, meidän Jumalamme,
siunatkoon meitä yhä.

Siunatkoon Jumala meitä, ja palvelkoot häntä kaikki maan ääret. *(Antifoni toistetaan)*

[Kunnia Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle.

Niin kuin oli alussa, nyt on ja aina,

iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen. *(Antifoni toistetaan)*¹

¹ Vanhaa perinnettä seuraten pitkänperjantaina on tapana jättää doksologia lausumatta yhdeksänteen hetkeen saakka, vaikka se liturgisissa ohjeissa annetaan.

LUKUPALVELUS

Hymni

Venantius Fortunatus, +609: Pange, lingua

Hymni I

1. Veisaa kie - li kun - ni - ak - kaan kil - voi - tuk - sen kii - tos - ta!
Ris - ti nyt on voi - ton merk - ki, ja - lo rie - mu ju - lis - ta!
Ker - ro kuin - ka Lu - nas - ta - ja kuo - lon - voit - ti uh - ri - na.

1. Veisaa, kieli, kunniakkaan
kilvoituksen kiitosta!
Risti nyt on voiton merkki,
jalo riemu julista,
kerro kuinka Lunastaja
kuolon voitti uhrina.

2. Kantaisän lankeemusta
Luoja hyvä murehti,
hedelmä kun turman tuotti,
kuolontuskaan johdatti,
sovituksen puun hän antoi,
puun sen meille osoitti.

3. Autuuteen on ihmissuvun
kaiken kerran päästävä,
viekkaat ansat viettelijän
tyhjiksi on tehtävä,
siinä, mihin haavat iski,
apu parhain nähtävä.

4. Viimein, täyttynyt kun oli
aika pyhä, taivaasta
Luoja antoi Vapahtajan,
ainokaisen Poikansa,
joka ihmiseksi syntyi
Neitsytäidin kohdusta.

5. Kolmekymmentä kun vuotta
käynyt oli päällä maan,
tahtoi vapahtaa hän meidät
astumalla kuolemaan.
Ristinpuulle nostettuna
Karitsa nyt uhrataan.

6. Isän, Pojan, Pyhän Hengen
soikoon kiitos ikuinen,
kunnia nyt loppumaton
Pyhän Kolminaisuuden,
jonka hellä armo meille
rauhan suo ja autuuden. Aamen.

Psalmodia

Ant. 1: Maan kuninkaat nousevat kapinaan,
hallitsijat liittoutuvat keskenään
Herraa ja hänen voideltuaan vastaan.

Psalmi 2

Miksi kansat kapinoivat, *
kansakunnat juonia punovat?
Miksi kuninkaat nousevat kapinaan, *
hallitsijat liittoutuvat keskenään Herraa ja hänen
voideltuaan vastaan?
"Me heitämme pois ikeemme, *
katkomme orjuuden kahleet!"
Hän, joka hallitsee taivaassa, nauraa, *
Herra pilkkaa heitä.
Hän puhuu heille vihassaan *
ja kauhistuttaa heidät kiivaudellaan:
"Minä itse olen asettanut kuninkaani Siioniin, *
pyhälle vuorelleni!"
Nyt kerron, mitä Herra on säätänyt. Hän sanoi minulle: *
"Sinä olet minun poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin.
Pyydä minulta, niin saat kansat perinnöksesi, *
ja maan ääriin ulottuu sinun valtasi.
Sinä alistat kansat rautaisella valtikalla, *
murrat ne kuin saviastiat."
Tulkaa siis järkiinne, kuninkaat! *
Ottakaa opiksenne, maan mahtavat!
Pelätkää Herraa, palvelkaa häntä, *
vaviskaa, kohottakaa hänelle riemuhuuto.
Tervehtikää poikaa, hänen voideltuaan, *
suudelkaa häntä.
Muuten Herra vihastuu teihin *
ja te suistutte tieltänne tuhoon,
sillä hetkessä syttyy hänen vihansa. *
Hyvä on sen osa, joka turvaa häneen!
[Kunnia Isälle ja Pojalle *
ja Pyhälle Hengelle.
Niin kuin oli alussa, nyt on ja aina, *
iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen.]

Ant.: Maan kuninkaat nousevat kapinaan,
hallitsijat liittoutuvat keskenään
Herraa ja hänen voideltuaan vastaan.
keskenään Herraa ja hänen voideltuaan vastaan.

Ant. 2: He jakavat vaatteeni keskenään
ja heittävät puvustani arpaan.

Psalmi 22

Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut? *
Minä huudan sinua avuksi, mutta sinä olet kaukana.
Jumalani, minä kutsun sinua päivisin, mutta sinä et vastaa. *
Yöt kaikki huudan saamatta rauhaa.
Sinä olet pyhä, sinä olet kuningas, *
sinulle soivat Israelin ylistysvirret.
SINUUN OVAT TURVANNEET ISÄMME ENNEN. *
SINUUN HE TURVASIVAT JA PÄÄSIVÄT SUOJAAN,
sinua he huusivat ja saivat avun, *
sinuun he luottivat eivätkä pettyneet.
Mutta minä olen maan mato, en enää ihminen, *
olen kansani hylkäämä, ihmisten pilkka.
Kaikki ilkkuvat, kun minut näkevät, *
pudistavat päätään ja ivaavat minua:
"Hän on turvannut Herraan, auttakoon Herra häntä. *
Herra on häneen mieltynyt, pelastakoon siis hänet!"
Herra, sinä minut päästit äitini kohdusta *
ja annoit minulle turvan äitini rinnoilla.
Syntymästäni saakka olen ollut sinun varassasi, *
sinä olet ollut Jumalani ensi hetkestä alkaen.
Älä ole kaukana nyt, kun hätä on lähellä *
eikä kukaan minua auta.
Sonnien laumat piirittävät minua, *
villit Basanin härät minut saartavat,
kuin raatelevat pedot ne uhkaavat minua, *
kuin karjuvat leijonat, kita ammollaan.
Voimani valuu maahan kuin vesi, luuni irtoavat toisistaan. *
Sydämeni on kuin pehmeää vahaa, se sulaa rinnassani.
Kurkkuni on kuiva kuin ruukunsiru, kieleni on tarttunut kitalakeen. *
Maan tomuun sinä suistat minut kuolemaan!
Koirien lauma saartaa minut, *
minut ympäröi vihamiesten piiri.

Kätteni ja jalkani ovat runnellut, *
 ruumiini luut näkyvät kaikki.
Ilkkuen he katsovat minuun, *
 jakavat vaatteeni keskenään ja heittävät puvustani arpaa.
Herra, älä ole niin kaukana! *
 Anna minulle voimaa, riennä avuksi!
Pelasta minut miekalta, pelasta henkeni koirilta, *
 pelasta minut leijonien kidasta, pelasta villihärkien sarvista!
Silloin minä julistan nimeäsi veljilleni, *
 ylistän sinua seurakunnan keskellä.
[Kunnia Isälle ja Pojalle *
 ja Pyhälle Hengelle.
Niin kuin oli alussa, nyt on ja aina, *
 iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen.]

Ant.: He jakavat vaatteeni keskenään
 ja heittävät puvustani arpaa.

Ant. 3: Minun henkeäni uhataan
 ja minulle viritetään ansoja.

Psalmi 38

Herra, älä rankaise minua vihassasi, *
 älä kiivaudessasi minua kurita!
Sinun nuolesi ovat tunkeutuneet minuun, *
 sinun kätesi on painanut minut maahan.
Ruumiissani ei ole tervettä paikkaa, koska sinä olet minuun
vihastunut. *
 Pahojen tekojeni tähden eivät jäseneni saa rauhaa.
Syntieni kuorma käy yli voimieni, se on raskas taakka, *
 raskaampi kuin jaksan kantaa.
Minun haavani märkivät ja löyhkäävät, *
 se on mielettömyyteni syytä.
Olen painunut kumaraan, vääntynyt vääräksi. *
 Aamusta iltaan minä kuljen surusta synkkänä.
Lanteeni ovat tulella, *
 ruumiissani ei ole tervettä paikkaa.
Olen lopussa, rikki lyöty, *
 sydämeni huutaa tuskasta.
Herra, sinä tiedät, mitä minä kaipaen, *
 huokaukseni ovat tulleet sinun korviisi.

Sydämeni värisee, voimani hupenevat, *
silmieni valo sammuu.
Ystäväni ja naapurini karttavat minua onnettomuuteni tähden, *
omaiseni pysyvät loitolla.
Minun henkeäni uhataan *
ja minulle viritetään ansoja.
Vihamieheni suunnittelevat paha ja syytävät uhkauksiaan. *
He punovat kavalia juonia kaiken aikaa. –
Minä olen kuin kuuro – en kuule mitään, *
olen kuin mykkä – en suutani avaa.
Minä en enää mitään ymmärrä, *
en voi sanoa sanaakaan vastaan.
Herra, sinun apuasi minä odotan. *
Herra, minun Jumalani, sinä vastaat minulle.
Minä pyydän: älä anna vihamiesteni iloita, *
älä anna heidän ilkkua, kun jalkani horjuu!
Minä olen luhistumisen partaalla, *
tuskani ei hetkeksikään hellitä.
Minä tunnustan rikkomukseni, *
olen murheellinen syntieni tähden.
Mutta vihamieheni ovat voimissaan, *
monet vihaavat minua ilman syytä.
He palkitsevat hyvän pahalla, *
he syyttävät minua, vaikka olen tahtonut heille hyvää.
Herra, älä hylkää minua! *
Jumalani, älä ole niin kaukana!
Riennä auttamaan, *
Herra, minun pelastajani!
[Kunnia Isälle ja Pojalle *
ja Pyhälle Hengelle.
Niin kuin oli alussa, nyt on ja aina, *
iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen.]

Ant.: Minun henkeäni uhataan
ja minulle viritetään ansoja.

E: Väärät todistajat nousevat minua vastaan.

K: He ovat julmia syyttäjiä.

Aikaisempi ensimmäinen lukukappale²

Luemme Valitusvirsiens kirjasta:

Val. 3:1-33

(Alef)³ Minä onneton mies! Paljon olen kärsinyt, Herra on lyönyt minua vihansa sauvalla. Hän kuljetti minua, hän vei minut pimeään, pilkkopimeään. Hän on nostanut kätensä minua vastaan päivä päivältä yhä uudelleen.

(Bet) Hän repi rikki ihoni, raateli lihani, murskasi kaikki luuni. Hän rakensi varustuksia minua vastaan, ympäröi minut tuskan muurilla. Keskelle pimeyttä hän pani minut asumaan, kuin kauan sitten kuolleitten joukkoon.

(Gimel) Hän sulki minun tieni, en pääse pakoon, hän pani minulle painavat kahleet. Vaikka kuinka huudan ja valitan, hän ei kuule rukoustani. Hän tukki tieni kivenjätkäleillä, antoi minun kulkea harhaan.

(Dalet) Hän väijyi minua kuin karhu, kuin leijona piilopaikassaan. Hän eksytti minut tieltä, raateli minut, jätti hylättynä makaamaan. Hän jännitti jousensa ja suuntasi nuolensa minua kohti.

(He) Hän ampui minuun viinensä nuolet, lävisti rintani. Minusta tuli kaiken kansan pilkka, ainainen ivan aihe. Hän syötti minulle katkeria yrttejä, juotti karvasta juomaa.

(Waw) Hän polki minut maan tomuun, pani hampaani jauhamaan soraa. Minä kadotin onneni päivät, unohdin, millaista on elää rauhassa. Minä sanoin: "Kaiken olen menettänyt, Herra on vienyt minulta toivon."

(Zajin) Kurjuuteni ja kodittomuuteni täyttää mieleni, kaikki maistuu myrkyltä ja koiruoholta. Minä en voi unohtaa onnettomuuttani, en saa sitä mielestäni. Kuitenkin minä toivon ja odotan, sillä minä ajattelen tätä:

(Het) Herran armoa on se, että vielä elämme, hänen laupeutensa ei loppu koskaan. 23. Joka aamu Herran armo on uusi, suuri on hänen uskollisuutensa. 24. Sieluni sanoo: "Herra on kaikkeni, häneen minä turvaan."

(Tet) Herra on hyvä sille, joka panee toivonsa häneen, sille, joka häntä etsii. Hyvä on hiljaisuudessa toivoa apua Herralta. Hyvä on miehelle, että hän kantaa iestä nuoruudessaan.

² Tämä lukukappale responsoriumeineen puuttuu nykyisestä hetkipalveluksesta.

³ Heprealaiset aakkoset ovat mukana, kun lukukappale resitoidaan laulaen.

(Jod) Istukoon hän yksin ja vaietkoon, kun Herra on pannut taakan hänen päälleen, painakoon suunsa tomuun – ehkä on toivoa vielä. Kääntäköön hän poskensa lyöjäänsä kohti ja ottakoon vastaan pilkan.

(Kaf) Mutta Herra ei hylkää, ei hylkää iäksi. Vaikka hän kurittaa, hän myös armahtaa, suuri on hänen laupeutensa. Ei Herra iloitse siitä, että hän kurittaa ihmistä.

Jerusalem, Jerusalem, käänny takaisin Herran, Jumalasi puoleen!

Responsorium

vrt. Matt. 27:46,46; Joh. 19:30

- E: Pimeys lankesi maan ylle, kun Jeesus oli ristiinnaulittu.
Yhdeksännen tunnin vaiheilla Jeesus huusi suureen ääneen:
"Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut?"
- K: Ja hän kallisti päänsä ja antoi henkensä.
- E: Jeesus sanoi: "Isä, sinun käsiisi minä uskon henkeni."
- K: Ja hän kallisti päänsä ja antoi henkensä.

Ensimmäinen lukukappale

Luemme kirjeestä heprealaisille:

9:11–28

*Oman verensä kautta ylipappi Kristus on astunut
kertakaikkisesti sisään kaikkeinpyhimpään*

Veljet, Kristus, meitä odottavan hyvän ylipappi, on tullut. Hän on kulkenut suuremman ja täydellisemmän teltan kautta, jota ei ole tehty ihmiskäsin ja joka siis ei kuulu tähän luomakuntaan. Hän ei ole tuonut uhrina pukkien eikä sonnien verta, hän on uhrannut oman verensä. Näin hän on kertakaikkisesti täyttänyt tehtävänsä, astunut sisään kaikkeinpyhimpään ja hankkinut meille ikiajoiksi lunastuksen.

Jos jo pukkien ja härkien veri ja saastuneiden päälle vihmottava hiehon tuhka puhdistaa ihmisen ulkonaisiin menoihin kelvolliseksi, kuinka paljon paremmin puhdistakaan Kristuksen veri! Ikuisen Hengen voimalla hän on antanut itsensä virheettömänä uhrina Jumalalle, ja hänen verensä puhdistaa meidän omantuntomme kuoleman teoista, niin että voimme palvella elävää Jumalaa.

Sitä varten Kristus on tullut uuden liiton välittäjäksi, että hänen kuolemansa vapauttaisi kaikki ensimmäisen liiton aikana tapahtuneista rikkomuksista ja että kutsutut niin saisivat heille luvatus iankaikkisen perinnön. Liitto on myös testamentti, ja testamentin tekijän kuolema on aina voitava näyttää toteen. Testamenttihan astuu voimaan vasta sen tekijän kuoltua; tekijänsä eläessä sitä ei voida koskaan panna täytäntöön. Siksi ei ensimmäistäkään liittoa voitu vahvistaa ilman verta.

Luettuaan kansalle lain käskyt Mooses otti sonnien ja pukkien verta sekä vettä, punaista villaa ja iisopinvarsia ja vihmoi lain kirjan ja koko kansan sanoen: "Tämä on sen liiton veri, jonka Jumala on teille säätänyt." Samalla tavoin hän vihmoi verta teltan ja kaikkien jumalanpalveluksessa käytettävien esineiden päälle. Lain mukaan melkein kaikki puhdistetaan verellä, eikä anteeksianto ole mahdollinen, ellei vuodateta uhriverta. Kun siis taivaan todellisuuden kuvat on näin puhdistettava, tulee itse todellisuus puhdistaa paremmin uhrein.

Kristus ei mennytkään ihmiskäsin tehtyyn pyhäkköön, joka on vain todellisen pyhäkön kuva, vaan itse taivaaseen ilmestyäkseen nyt Jumalan eteen meidän hyväksemme. Eikä hän mennyt uhratakseen itseään toistuvasti, niin kuin tavallinen ylipappi kerran vuodessa vie kaikkeinpyhimpään verta, joka ei ole hänen omaansa. Muutoinhan Kristuksen olisi pitänyt kärsiä kuolema monet kerrat maailman luomisesta lähtien. Hän on kuitenkin tullut tähän maailmaan vain kerran, nyt aikojen lopulla, hävittääkseen synnin uhrillaan.

Jokaisen ihmisen osana on kerran kuolla ja sitten joutua tuomiolle. Samoin on Kristus kerran uhrattu, jotta hän ottaisi pois monien synnit, ja hän ilmestyy vielä kerran, mutta ei enää synnin tähden vaan pelastaakseen ne, jotka häntä odottavat.

Responsorium

vrt. Jes. 53:7,12

- E: Niin kuin karitsa hänet teuraaksi vietiin.
Häntä piinattiin eikä hän suutansa avannut. Hän sai kuolla.
K: Jotta hänen kansansa eläisi.
E: Hän antoi itsensä kuolemalle alttiiksi
ja hänet luettiin pahantekijöiden joukkoon.
K: Jotta hänen kansansa eläisi.

Toinen lukukappale

Luemme pyhän piispa Johannes Khrysostomoksen opetuspuheista:

3:13–19

Kristuksen veren voima

Tahdotko oppia tuntemaan Kristuksen veren voiman? Palauttakaamme siis mieliimme, mistä tämän veren vertauskuva on lähtöisin ja etsikäämme sen alkukuvaa. Se löytyy Vanhasta testamentista.

Mooses sanoo: "Teurastakaa yksivuotinen karitsa ja sivelkää sen verta ovenpieliin." Miksi hän antaa näin oudon käskyn? Voisiko tietoisuutta vailla olevan eläimen veri muka pelastaa ihmisen, jolla on tietoisuus? Kyllä, niin Mooses vakuuttaa! Mutta ei sen

tähden, että se on verta sinänsä, vaan siksi, että se edeltäkäsikin kuvaa Kristuksen verta. Niinpä kun sielunvihollinen näkee, ei enää pyhän veren vertauskuvaa ovenpielissä, vaan Herran tosi veren loistamassa uskovien huulilla, joista nyt on tullut Kristuksen temppelin ovenpieliä, hän entistä suuremmasta syystä pysyy kaukana.

Tahdotko tietää lisää Kristuksen veren voimasta? Katso siis sinne, mistä tuo veri alussa virtasi, katso sinne, missä sen lähde oli. Se valui alas ristiltä ja sen lähteenä oli Herran kylki. Evankelista kertoo, että kun Jeesus oli jo kuollut, mutta riippui vielä ristillä, tuli ristin juurelle sotilas, joka puhkaisi hänen kylkensä keihäällä - "ja kyljestä vuoti vettä ja verta." Vesi on kasteen kuva, veri puolestaan merkitsee eukaristian salaisuutta. Herran kyljen puhkaistessaan sotilas samalla avasi tietämättään kulkutien pyhän temppelin sisään ja lahjoitti meille kaikille ihmeellisen aarteen ja sädehtivän rikkauden. Niin on myös uhrikaritsan laita: juutalaiset teurastivat uhrin, mutta uhrin hedelmä annettiin meille.

Evankelista Johannes sanoo: "Ja haavasta vuoti heti verta ja vettä." Ole tarkkana! Älä kulje tämän salaisuuden ohitse. Minä voin vielä tarjota sinulle tien tämän salaisuuden ymmärtämiseen. Kerroin jo, että vesi ja veri ovat kasteen ja alttarin sakramentin kuvia. Näistä kahdesta on kirkko syntynyt. Se on rakennettu uudestisyntymisen pesun, Pyhässä Hengessä uudistumisen sekä eukaristian salaisuuden varaan - ja kaikki on lähtöisin Herran kyljestä. Niinpä Kristus rakensi kirkon kyljestään samalla tavoin kuin Eeva tehtiin Aadamin kyljestä.

Sen tähden Mooseskin sanoo: "luu minun luustani, liha minun lihastani" salaisesti ennaltakuvaten Kristuksen kylkeä. Sillä niin kuin Jumala otti Aadamin kyljestä luun tehdäkseen naisen ja hänen kauttaan koko ihmiskunnan, niin myös Kristus antoi kyljestään vettä ja verta kirkon rakennusaineiksi. Ja samalla tavoin kuin Jumala avasi Aadamin kyljen tämän nukkuessa, niin myös Kristus lahjoitti meidän pelastukseksimme vettä ja verta kuolemansa jälkeen.

Näettekö nyt, miten Kristus on liittynyt morsiameensa? Näettekö, millaisella ravinnolla hän ruokkii meitä! Siitä ravinnosta me olemme syntyneet ja se pitää meidät elossa. Niin kuin odottava äiti aivan luonnostaan ruokkii lastaan ensin verellään ja synnytyksen jälkeen maidollaan, niin Kristuskin ravitsee jatkuvasti omalla verellään niitä, jotka hän on uudestisyntyttänyt.

Responsorium

vrt. 1 Piet. 1:18-19, Ef. 2:18, 1 Joh. 1:7

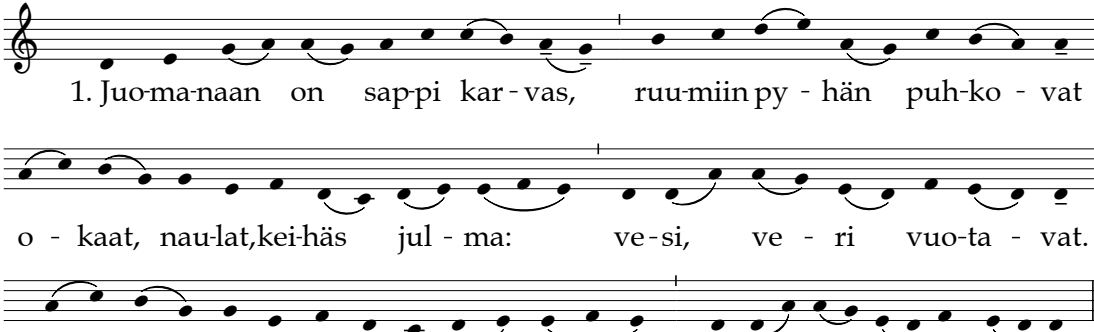
- E: Teitä ei ole lunastettu millään katoavalla tavaralla,
vaan Kristuksen, tuon tahrattoman karitsan, kalliilla verellä.
- K: Hänen kauttaan me kaikki pääsemme yhdessä Hengessä Isän luo.
- E: Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, veri
puhdistaa meidät kaikesta synnistä.
- K: Hänen kauttaan me kaikki pääsemme yhdessä Hengessä Isän luo.

Tenebrae jatkuu välittömästi laudeksella.

LAUDES

Hymni

Venantius Fortunatus, +609: En acetum, fel arundo

1. Juo-ma-naan on sappi kar-vas, ruu-miin py - hän puh-ko - vat
o - kaat, nau-lat, kei-häs jul - ma: ve-si, ve - ri vuo-ta - vat.
Maat ja me-ret, täh-det tai - vaan puh-taik-si ne huuh-to - vat.

1. Juomanaan on sappi karvas,
ruumiin pyhän puhkovat
okaat, naulat, keihäs julma,
vesi, veri vuotavat,
maat ja meret, tähdet taivaan
puhtaiksi ne huuhtovat.

2. Risti yksin uskollinen,
puita muita jalompi!
Runko, kukka, hedelmäsi
vertaistansa hakevi.
Sulo puu ja sulo naulat,
suloisempi taakkasi.

3. Taivuta jo oksiasi,
ylväs puu, jo hellitä.
Pehmitköön se kova taakka,
jonka tuotti syntymä.
Jäsenille Kuninkaamme,
risti, ole lempeä.

4. Yksin olit arvollinen
Vapahtajaa kantamaan,
maailmalle hukkuvalle
pelastuksen antamaan,
Karitsalle uhratulle
alttarina olemaan.

5. Isän, Pojan, Pyhän Hengen
soikoon kiitos ikuinen,
kunnia nyt loppumaton
Pyhän Kolminaisuuden,
jonka hellä armo meille
rauhan suo ja autuuden. Amen.

Psalmodia

Ant. 1: Jumala ei säästänyt omaa Poikaansa,
vaan antoi hänet kuolemaan kaikkien meidän puolestamme.

Psalmi 51

Armahda minua, Jumala

Uudistukaa mieleltänne ja hengeltänne ja pukekaa yllenne uusi ihminen.

(vrt. Ef. 4:23–24)

Jumala, ole minulle armollinen hyvyydessäsi, *
pyyhi pois minun syntini suuren laupeutesi tähden.
Pese minut puhtaaksi rikoksestani *
ja anna lankeemukseni anteeksi.
Minä tiedän pahat tekoni, *
minun syntini on aina minun edessäni.
Sinua, sinua vastaan olen rikkonut, *
olen tehnyt vastoin sinun tahtoasi.
Oikein teet, kun minua nuhtelet, *
ja syystä sinä minut tuomitset.
Syntinen olin jo syntyessäni, *
synnin alaiseksi olen siinnyt äitini kohtuun.
Mutta sinä tahdot sisimpääni totuuden, *
ilmoita siis minulle viisautesi!
Vihmo minut puhtaaksi iisopilla *
ja pese minut lunta valkeammaksi.
Suo minun kuulla ilon ja riemun sana, *
elvytä mieli, jonka olet murtanut.
Käännä katseesi pois synneistäni *
ja pyyhi minusta kaikki pahat tekoni.
Jumala, luo minuun puhdas sydän *
ja uudista minut, anna vahva henki. —
Älä karkota minua kasvojesi edestä, *
älä ota minulta pois pyhää henkeäsi.
Anna minulle jälleen pelastuksen riemu *
ja suo minun iloiten sinua seurata,
niin opetan tiesi sinusta luopuneille, *
ja he palaavat sinun luoksesi.
Jumala, pelastajani, päästä minut verivelasta, *
niin minä riemuiten ylistän hyvyyttäsi.
Herra, avaa minun huuleni, *
niin suuni julistaa sinun kunniaasi.

Jos toisin sinulle teurasuhrin, se ei sinua miellytä, *
polttouhriakaan et huoli.
Murtunut mieli on minun uhrini, *
särkynyttä sydäntä et hylkää, Jumala.
Osoita Siionille laupeutesi *
ja rakenna jälleen Jerusalemin muurit!
Silloin otat taas vastaan määräuhrit, *
ja alttarille tuodaan teurashärät.
[Kunnia Isälle ja Pojalle *
ja Pyhälle Hengelle.
Niin kuin oli alussa, nyt on ja aina, *
iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen.]

Ant.: Jumala ei säästänyt omaa Poikaansa,
vaan antoi hänet kuolemaan kaikkien meidän puolestamme.

Ant. 2: Jeesus Kristus rakasti meitä,
hän pesi meidät puhtaiksi synneistämme verellään.

Canticum Hab. 3:2-4,13a,15-19

Jumala tulee tuomitsemaan

Nostakaa rohkeasti päänne pystyyn, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.

(Lk. 21:28)

Herra, minä olen kuullut sanomasi, *
ja minä pelkään.
Tee myös tänään niitä tekoja, joita olet ennen tehnyt, *
anna meidän nähdä ne.
Vaikka vihastut, *
armahda meitä.
Jumala tulee Temanista, *
Pyhä ilmestyy Paranin vuorelta.
Hänen valtansa loiste peittää taivaan, *
maa on täynnä hänen ylistystään.
Hän loistaa valona, hän säteilee kirkkautta, *
hohde verhoaa hänen suuren voimansa.
Sinä lähdet pelastamaan omaa kansaasi, *
auttamaan voideltuasi.
Sinä ajat hevosillasi halki meren, *
jossa suuret vedet kuohuvat.
Minä kuulin pauhun – sydämeni vapisi, huuleni värisivät. *
Tuska tunkeutui luihini, polveni tutisivat.

Tyynesti minä silti odotan ahdingon päivää. *

Se päivä koittaa kansalle, joka hyökkää meidän kimppuumme.

Vielä ei viikunapuu ole kukassa, *

viiniköynnöksissä ei ole rypäleitä,

vielä ei oliivipuu kannan hedelmää eikä pelloilla kypsy vilja, *

vielä ei aitauksessa ole lampaita eikä karjaa tarhassa.

Mutta jo nyt minä riemuitsen Herrasta, *

iloitsen Jumalastani, joka pelastaa.

Herra, minun Jumalani, on voimani. *

Hän tekee jalkani nopeiksi kuin kauriin jalat

ja ohjaa kulkuni kukkuloille.

[Kunnia Isälle ja Pojalle *

ja Pyhälle Hengelle.

Niin kuin oli alussa, nyt on ja aina, *

iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen.]

Ant.: Jeesus Kristus rakasti meitä,

hän pesi meidät puhtaiksi synneistämme verellään.

Ant. 3: Sinun ristiäsi me palvomme, Herra,

ja sinun pyhää ylösnousemustasi me kiittäen ylistämme,

sillä ristinpuun kautta tuli suuri ilo koko maailmaan.

Psalmi 147:12-20

Herra rakentaa Jerusalemin uudelleen

Tule, minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon. (Ilm. 21:9)

Kiitä Herraa, Jerusalem! *

Ylistä Jumalaasi, Siion!

Hän vahvistaa sinun porttiesi salvat, *

hän siunaa ne, jotka asuvat keskelläsi.

Hän tuo rajoillesi rauhan *

ja antaa ravinnoksesi parhainta vehnää.

Hän lähettää käskynsä maan päälle, *

hetkessä saapuu hänen sanansa perille.

Hän sirottelee lunta kuin villan hahtuvia, *

hän levittää kuuraa kuin tuhkaa.

Hän viskoo rakeita kuin leivänmuruja, *

hänen pakkasessaan vesi jähmettyy.

Kun hän käskee, jää sulaa. *

Hän käskee tuulensa puhaltaa, ja vedet virtaavat.

Hän on ilmoittanut sanansa Jaakobille, *

käskynsä ja säädöksensä Israelille.

Muille kansoille hän ei niitä ilmoittanut, *
hänen säädöksiään eivät toiset tunne.
[Kunnia Isälle ja Pojalle *
ja Pyhälle Hengelle.
Niin kuin oli alussa, nyt on ja aina, *
iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen.]

Ant.: Sinun ristiäsi me palvomme, Herra,
ja sinun pyhää ylösnousemustasi me kiittäen ylistämme,
sillä ristinpuun kautta tuli suuri ilo koko maailmaan.

Lyhyt lukukappale

Jes. 52:13–15

Katso, minun palvelijani menestyy: hänestä tulee korkea, ylhäinen ja suuri. Ja kuitenkin monet järkyttyivät hänet nähdessään – tuskin häntä enää ihmiseksi tunsu, niin kammottavasti hänet oli runneltu. Mutta hän saattaa vielä ihmetyksiin kansat, hänet nähdessään kuninkaat mykistyvät, sillä sen, mitä heille ei koskaan kerrottu, sen he saavat nähdä, mistä he eivät ikinä ole kuulleet, sen he saavat nyt kokea.

Lyhyen responsoriumin sijasta luetaan antifoni, jonka aikana voidaan polvistua:

Ant.: Kristus oli meidän tähtemme kuuliainen kuolemaan asti,
aina ristinkuolemaan asti.

Benedictus – Sakariaan kiitosvirsi

Messias ja hänen edelläkävijänsä

Lk. 1:68–79

Ant.: Hänen päänsä yläpuolelle he asettivat taulun,
jossa luki hänen tuomionsa syy:
"Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas."

Ylistetty olkoon Herra, Israelin Jumala, *
Armossaan hän on katsonut kansansa puoleen ja valmistanut sille lunastuksen.
Väkevän pelastajan hän on nostanut meille *
palvelijansa Daavidin suvusta,
niin kuin hän ikiajoista asti on luvannut *
pyhien profeettojensa suulla.
Hän on pelastanut meidät vihollistemme vallasta, *
kaikkien vihamiestemme käsistä.
Hän on nyt osoittanut laupeutensa, *
uskollisuutensa isiämme kohtaan.

Hän on pitänyt mielessään pyhän liittonsa, *
valan, jonka hän isällemme Abrahamille vannoi.
Näin me saamme pelotta palvella häntä *
vihollisistamme vapaina,
pyhinä ja vanhurskaina hänen edessään *
kaikkina elämämme päivinä.
Ja sinua, lapsi, kutsutaan Korkeimman profeetaksi. *
Sinä käyt Herran edellä ja raivaat hänelle tien.
Sinä johdat hänen kansansa tuntemaan pelastuksen, *
syntien anteeksiantamisen.
Näin meidän Jumalamme hyvyydessään armahtaa meitä: *
Korkeudesta saapuu luoksemme aamun koitto.
Se loistaa pimeydessä ja kuoleman varjossa eläville, *
se ohjaa jalkamme rauhan tielle.
[Kunnia Isälle ja Pojalle *
ja Pyhälle Hengelle.
Niin kuin oli alussa, nyt on ja aina, *
iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen.]

Ant.: Hänen päänsä yläpuolelle he asettivat taulun,
jossa luki hänen tuomionsa syy:
"Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas."

Rukoukset

Kumartakaamme vilpittömin sydämin Kristusta, Vapahtajaamme, joka meidän tähtemme kuoleman voittaakseen kärsi ristillä ja haudattiin. Huutakaamme häntä avuksi: Herra, armahda meitä. K: Herra, armahda meitä.

Herramme ja mestarimme, meidän tähtemme sinä olit kuuliainen kuolemaan asti; — opeta meitä kaikessa noudattamaan taivaallisen Isämme tahtoa. K: Herra, armahda meitä.

Jeesus, elämämme, ristinkuolemallasi sinä tuhosit kuoleman ja helvetin vallan; — suo meidän kuolla yhdessä sinun kanssasi, jotta sinun kanssasi saisimme myös nousta Isän kirkkauteen. K: Herra, armahda meitä.

Kuninkaamme, sinä jouduit ihmisten pilkattavaksi ja häväistäväksi; — anna meille sinun nöyryytesi, sillä nöyrille Jumala antaa armon. K: Herra, armahda meitä.

Ihmisen Poika, sinä osoitit meille rakkautta loppuun asti ja annoit henkesi edestämme; — anna meidänkin rakastaa toisiamme niin kuin sinä rakastit meitä. K: Herra, armahda meitä.

Pelastajamme, sinä levitit kätesi ristille, jotta vetäisit kaikki luoksesi; – kokoa taivaan valtakuntaan kaikki hajalleen joutuneet Jumalan lapset. K: Herra, armahda meitä.

E: Herra, muista meitä, kun tulet valtakuntaasi, ja opeta meitä rukoilemaan:

Isä meidän, joka olet taivaissa.

Pyhitetty olkoon sinun nimesi.

Tulkoon sinun valtakuntasi.

Tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaassa.

Anna meille tänä päivänä jokapäiväinen leipämme.

Ja anna meille anteeksi velkamme,

niin kuin mekin annamme anteeksi velallisillemme.

Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta.

Loppurukous

Jumala, katso tämän kansasi puoleen, jonka edestä Herramme Jeesus Kristus ei epäröinyt jättäytyä vainoajiensa käsiin ja kärsiä ristinkuoleman, [hän, joka kansasi elää ja hallitsee Pyhän Hengen yhteydessä, Jumala, iankaikkisesta iankaikkiseen. Aamen.]⁴

⁴ Perinteisesti doksologia jää pois myös loppurukouksesta. Hetkipalvelus päättyy, kun sen toimittajat poistuvat kuorista hiljaisuuden vallitessa.